

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

HEATHER GRAHAM

OHTLIK ARVUKUS

Originaali tiitel:
Heather Graham
Danger in Numbers
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Piret Pruul
Toimetanud Kadi Möldri
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2021 by Heather Graham Pozzessere
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E02437024
ISBN 978-9916-31-257-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Tänu ja armastusega Ali Kareemile „Valgelt Jäneselt“.

PROLOOG

Sügis 1993

Sam

Sam Gallagher seisis metsas, sügaval puude keskel, ja hoidis oma naist ning poega nii lähedal, kui suutis. Ta julges vaevu hingata.

Nüüdseks nad juba teadsid. Tema ja Jessie kadumist märgati. Ta suutis olukorda ette kujutada: Jessie ei ilmunud varavalges teiste naistega päeva toidukordi ette valmistama. Teda ennast polnud seal, et süüa putru ja juua vett, mida peeti parimaks toiduks, mida tööpäeval süüa – puder, sest see on toekas toit ning vesi, sest see kuulutati elu andvaks anniks.

Nende puudumisest anti teada vend Williamile, kes istus oma kontoris – oma trooniruumis, mõtles Sam –, kus teda valvasid ta lähimad abilised, ta kiriku diakonid.

Perekond oli metsas olnud vaid paar minutit, kuid see tundus nagu terve igavik. Jessie oli nii tasa, et Sam ei kuulnud ta hingamist, ta tundis vaid naise südame värinat.

Cameron oli vaid kuuene. Ja ometi teadis ta, kui tõsine ning ohtlik see olukord oli. Ta oli nii liikumatult ja vaikselt, kui ühelt lapselt loota võis.

Hetkeks tundis Sam paanikat.

Mis siis, kui eriagent Dawson ei tule? Mis siis, kui oli mingi eksitus ja marssaliteenistus ei tule appi?

Mis siis, kui nad leitakse?

Rumal küsimus. Ta teadis, *mis siis* saaks.

Ta surus hambad kokku ja võitles hirmuga, mis oli temast üle käinud nagu tõusulaine. Dawson oli hea mees. Sam teadis, et ta peab sõna. Ta saabus kommuuni salaagendina ning oli tajunud Sami tundeid, ta kahtlusi ja ta hirmu oma naise ning poja pärast. Koos, ütles Dawson talle, teeksid nad lõpu Maa Vardjatele. Tema teod vabastaksid ka teised. Ei, *nende* teod vabastaksid teised.

Täna oli see päev. Just õigel ajal. Sam teadis, kui ohtlik oli sinna jääda, ta tundis, kuidas Jumaliku Juhi käsilased teda jälgisid.

Nad pidid lahkuma. Lahkuma? Ei, sellest kommuunist ei saanud lahkuda. Võis vaid põgeneda.

Alana Fisk oli tahtnud lahkuda ja nad teadsid, mis temaga juhtunud oli.

See oli Cameron, kes leidis kuristiku põhjast oma armsa „tädi“ Alana murtud surnukeha, lebamas vaid mõne sentimeetri paksuse tolmuga ja kivide kihi all, lagunemas oma madalas hauas. Cameron, kes oli veel nii noor, oli esimene, kes muutus ettevaatlikuks ning kahtlustavaks. Ta oli näinud paari vanemat poissi seal lähistel, kus ta viimati Alanat nägi, ja ta ei usaldanud neid poisse. Nad olid hirmsad, ütles Cameron.

Sam haaras Cameroni kõvemini oma embusesse. Sekundid tiksusid mööda nagu igavik.

Sam sulges silmad ja mõtles, kuidas ta siia küll jõudis, aga ta teadis vastust.

Tema ning ta naine soovisid midagi erinevat. Elu, kus rikkused ei muutnud inimest julmaks.

Jessie polnud vihanud oma isa, ta vihkas seda, mida too esindas. Ja Sam teadis, millisel päeval ta oma otsuse langetas. Los Angelese kesklinnas. Nad nägid Vietnami sõja veterani, kes oli kodutu ja seina vastu kõssi vajunud. Tal oli alles vaid üks jalg ning tal oli oma pro-

teesiga raskusi. Ta kõrval oli annetuste kogumise tops. Kodutu veteran vaatas Jessie isa ja ütles: „Palun, härra, aidake, kui saate.“

Peter Wilson oli temast tuimalt mööda kõndinud. Kui Jessie oma isa käest haaras, pöördus mees vihaselt oma tütre poole. „Ma ei jõudnud siia, kus ma täna olen, andes oma raskelt teenitud raha ära. Ta ilmselt valetab, et on veteran. Ta võiks endale pagana töö otsida!“

Sam oli nende taga kõndinud. Piinlikkusest püüdis ta Jessiele õrnalt naeratada. Ta ise polnud pärit jõukast perekonnast ja ta oli vanematest ilma jäänud peale oma kahekümnendat sünnipäeva, aga ta töötas kohvikus ning unistas sellest, et ta saaks käia tööl, ülikoolis ning jääks aega ka oma armastatud naisega koosolemiseks.

Ta oli mehele dollari andnud ja talle head soovinud.

Jessie oli oma isast eemale pööranud.

See oli viimane kord, kui Jessie oma isa nägi. Hoolimata ta isa pingutustest tema ja Sam lahku ajada – või just nende pingutuste pärast –, põgenesid Jessie ja Sam koos. Nad plaanisid mõlemad tööle minna ning õhtukoolis ülikooli lõpetada. Ta isa oli rasedust kahtlustanud. Ta tahtis, et Jessie Samist üle saaks ja lapsest vabaneks.

Jessie leidis kiirelt nende odava korteri lähistelt pargist sõbrad. Need olid vanad lillelapsed, oli ta Samile öelnud. Vanad hipid, meeldis Samile teda vastu narrida. Aga need sõbrad olid õnnelikud ning nad rääkisid Jessiele nende kommuuni ilust, mis oli kaugel pöörasest ahnusest ja kiirest linnaelust.

Alguses näis, et vend Williami kommuun pakkus tõesti seda kõike: õnne, ühtsust, armastust ja valgust.

Aga nüüd nad teadsid tõe.

Vend William – oma „diakonitega“, nõudmistega oma „kogudusele“ ja kõrvale pandud relvadega, mida ta oma impeeriumi rajades peidus hoidis – nõudis täielikku võimu endale ja täielikku kuuletumist oma järgijatel. Ja sai selgeks, et vend Williami soove täideti. Tal olid diakonid – vennad Colin, Anthony ja Darryl ning neile alluv rühm. Nemad said erikohtlemist.

Sam hoidis oma peret ja kuulatas metsas võõraid helisid. Kas need olid sammud? Kas oksad sahisid vaid tuules?

Ta pidi kartmise lõpetama.

Ta pidi tugevaks jääma. Ehk ei oleks tohtinud ta mõtiskleda kõigest, mis nad läbi elasid.

Aga tal polnud midagi muud teha samal ajal, kui nad vaevu hingata julgedes ootasid.

Ta sai vaid meenutada, kõike meelde tuletada.

1

Praegu Hilissuvi

Naine oli ristile tõmmatud, randmed ja pahkluud kinni seotud.

Ja ta keha oli otse südame kohalt odaga läbistatud. Relv näis olevat nagu keskaegne oda.

Keha ning vai tilkusid verest, mis oli niiske päeva kuumuses vaid pooleldi hüübinud.

Surnu pea rippus ja ta näo ümber langes tumepruun juukse-pahmakas, mis oli pusas ning verest takkus. Naise põskedesse olid lõigatud haavad ja ta näole oli maalitud kõhe mask, mis kujutas narri liigsuurt naeratust ja hiiglaslikke punaseid silmi.

Putukaparv moodustas ta pea kohal kummalise sumiseva nimbuse.

Eriagent Amy Larson vehkis hajameelselt käega ühe kärbse suunas, kes oli laiba rahule jätnud ja sumises nüüd tema kõrva ääres. Kusagil oma ajusopis teadis ta, et ajaks, mil ta kuriteopaigast lahkub, hammustatakse ta sõelapõhjaks. Amyt kutsuti Florida Korrakaitse Osakonnas töötamise ajal mitmele mõrvapaigale, kuid ükski neist ei pakkunud nii õõvastavat, nii võigast vaatepilti.

Nad olid peaaegu Evergladesis, aga mitte päris. See vana teejupp oli kord peamine ühendus Florida osariigi lõunapoolseima osa, Kesk-Florida ja põhja vahel, ühendudes ka idast läände viivate maanteedega, mis kummalgi pool rannikut laiuisid.

Inimestel, kes nendel rannikutel rannamõnusid nautisid, polnud ilmselt erilist aimu kogu osariigi kohta – ja ega neid eriti ei huvitanudki. Siin asus eikellegimaa, mis oli Evergladesi äärealal, kus siinseal leidsid mõned suhkruroopõllud, kirikud ja lehmad.

Amy võttis välja väikese joonistusploki, mida ta taskus hoidis. Ta tegi ka märkmeid, aga Amyle meeldis visandina välja joonistada, alati mõeldes, kas midagi erulist torkab talle silma.

„Kuule, Picasso, sa ju tead, et tehakse...“

„Fotosid, jah,“ ütles ta oma partnerile eriagent John Schultzile Florida Korrakaitse Osakonnast.

Nad olid kaks aastat partnerid olnud ja nende koostöö sujus. Mees oli viiskümmend ja oli FKKO heaks töötanud suurema osa oma täiskasvanuelust.

Amy oli FKKO heaks töötanud kaks ja pool aastat pärast töötasa Miami-Dade'i maakonnas. Ta oli kolmkümmend üks ning John suhtus sellesse küll esmalt pahameele ja naljaga, kui nad esimest korda partneritena osariigi suuremate kuritööde kallal tööle pandi, kuid nüüd tunnistas mees teistele kiiresti, et nad olid kummaline paar, kes toimis hästi koos.

Amy visandas iga kuritööpaiga üles.

John mainis seda iga kuritööpaiga juures. Kuid ta joonistused olid varem kasuks tulnud ja Amy teadis, et mehele meeldis, et ta neid tegi.

John naeratas talle kummaliselt süngelt. Ta oli pikk tahumatu mees lumivalge juuksepahmakaga, mis pakkus talle piiritult rõõmu, sest enamik ta sõpradest ja töökaaslastest, kes olid mehed ning temavanused, olid juba küllakad. Kuid siin oli palav ja mees pidi otsmikult tagasi lükkama ühe loki kihara, mis higi tõttu ta näole kleepus. Johni naeratus haihtus, kui ta uuesti enda ees avanevat pilti silmas.

Kuigi kõik, kes korrakaitssesse tööle läksid, teadsid, et nad peavad silmitsi seisma jõhkruse ja surmaga, oli see vaatepilt ikkagi eriti groteskne. Hoolimata sellest, mis ta oma elus näinud oli – või siis hoopis tänu sellele –, oli John Schultz lahke mees, hea mees, ja ta teadis, et see vaatepilt mõjus Amyle just nagu talle endalegi.

Amy vaatas meest kergitatud kulmuga ja John noogutas. Nad sammusid doktor Richard Carveri juurde. Kohtuarst oli pärit sellest maakonnast, mis ulatus randadest kuni selle eikellegimaani. Nad tundsid teda hästi ja olid varemgi koostööd teinud, kuigi ta nägi välja, nagu peaks veel eksamiteks õppima. Tä välimus oli petlik – Carver oli kolmekümnendate eluaastate lõpus.

Carver oli just oma kaasaskantavat treppredelit liigutamas ja palus ühel oma assistendil kontrollida, et ta järsku ettepoole tee peale ja sõnajalgadesse ei vajuks, mis olid kohati kuivad, kohati märjad.

Amy märkas, et selles piirkonnas oli ka teravat lõikeheina.

„Kas oskad meile juba midagi öelda?“ küsis Amy.

„Täl oli koolnukangestus ja see on üle läinud... Arvan, et ta on siin umbes päeva olnud. Putukad räsivad teda korralikult.“

„Tapmisviis ja surmapõhjus?“ küsis John lootusrikkalt.

„Tapmisviis võis olla see terav ora, mis temasse torgati. Verehulga põhjal arvan, et surmapõhjus võis olla lihtsalt verest tühjaks jooksmine. Nad olid päris pagana täpsed, kui selle asja ta rinnust läbi ja puuposti sisse löid. Ei usu, et see puit siit leiti, aga ma tegelen kehade, mitte puudega. Nii et vabandust. Hetkel arvan, et ta on siin olnud kakskümmend kuni kolmkümmend tundi ja ta tapeti siin.“

Mees kõhkles. Isegi kohtuarsti näis see häirivat. Ta hääl oli kalk, kui ta uuesti rääkima hakkas. „Tä hakkas vastu,“ lausus Carver. „Ma arvan, et ta nägu lõiguti, kui ta veel elus oli. Tä randmetel on haavad, mis viitavad sellele, et ta üritas vabaks pääseda. Ja kui nad tulid teda odaga läbi torkama, siis ta teadis seda.“

John pöördus detektiiv Victor Mulberry poole, kes oli maakonna šerifijaoskonnast ja seisis vaikides ning kergelt roheka jumega nende selja taga. Tä oli siia suunatud, kui üks turist helistas laiba pärast

hüsteeriliselt politseisse, ning ta oli esimene, kes sündmuspaigale jõudis. „Kas me teame piirkonnas tegutsevatest sektidest?“ küsis John temalt.

Mulberry raputas pead. „Siin on väikesed kogukonnad, rannikuga võrreldes tillukesed. Aga siin on luterlased, katoliiklased, baptistid... ja kaks templit. Tunnen kahte rabi ja mitut pastorit ning preestrit. Inimesed käivad kirikus, aga tõsi on see, et oleme väike mitmekesisuse pelgupaik – siin on erineva tausta, usu ja nahavärviga inimesi. Kõikide jumalakodade liidrid saavad kord kuus kokku, et veenduda, et kõik oleksid omavahel sõbralikud. Nad korraldavad koos isegi heategevuslikke müüke ja muud sellist. Meil pole fanaatikuid, sataniste ega... ega sekti liikmeid. Need kirikutegelased korraldasid vist asjad nii, et kõik on... lahe. Tähendab, hästi. Hästi. Inimesed saavad omavahel läbi. Kõik meeldivad üksteisele. Kõik aitavad üksteist.“